

ORDEN
RETTFERD
FRED

Mai 1978
Nr. 5 - 27. årgang
Løssalg kr. 3,-

OPPFORDRING TIL NASJONAL SAMLING

Den 17. mai i år var det 45 år siden Vidkun Quisling sendte ut sin «Oppfordring til Nasjonal Samling». Selvfølgelig må dette dokument sees og leses i lys av den tid det var skrevet i, nemlig de harde tredveårene med økonomisk krise, mye nød blant folk og revolusjonære bevegelser som truet vårt folks frihet både uten- og innenfra. Likevel er det forbausende å se hvor meget av innholdet som passer på dagens situasjon.

I innledningen til oppropet heter det bl. a.:

«Den økonomiske, sociale og politiske utvikling i vårt land gir anledning til alvorlig bekymring, berører direkte enhver nordmanns eksistens, og kan bli avgjørende for hele vårt folks fremtid.

Hver dag som går med det nuværende styre og stell betyr en videre forarmelse av vårt samfund og av den enkelte, med en social og øko-

nomisk katastrofe, ja politisk utslettelse, som endelig resultat. Og dog har vi i virkeligheten anledning til å legge om vårt samfunds-system på en sådan måte at nettopp de nuværende vanskeligheter kan danne grunlaget for en snar overgang til fremgangsrik utvikling.

Med det nuværende partivesen er det imidlertid utelukket å oppnå den kursendring i politikken som er en nødvendig forutsetning for den

økonomiske og sociale gjenreisning og nyordning som må komme.

De store gamle partier har uttømt sin oppgave i for-gangne forhold. De er alle, mer eller mindre, klassepartier. Ingen av dem har evnet å samle vårt folk om spørsmålet social ening, som er det viktigste spørsmål i vår tid. De er ved hele sin oppbygning og sine tradisjoner og gjennom sine tillitsmenns innsats hittil, så innkapslet i det gamle at en tilstrekkelig omlegning innenfra er ugjørlig. De bærer dessuten alle sin del av skylden for den nuværende misère. De har også av den grunn ikke forutsetningen for å anviser veien for den reformasjon som nu kreves.»

Men oppropet kritiserer ikke bare det gamle. Det trekker også opp nye linjer, som f. eks. her for den økonomiske politikken:

«Pengene skal tjene arbeidslivet, omsetning og produksjon, ikke omvendt. Produksjonslivet må slippe med så liten rentetyngsel til lånekapitalen som mulig, og vareformidlingen fra land til by gjøres lettere og billigere. Når staten ledes på lang sikt, kan den også gjennomføre det som burde være dens oppgave: *I gode tider å legge midler til side for bruk i de dårlige. I dårlige tider å bruke sine midler til å bidra til å holde arbeidslivet igang.*

Vårt program går ut på at staten verner om rettssamfun-

det, sikrer en utstrakt frihet for personlig tiltak og eiendomsrettens ukrenkelighet, frihet til arbeid og indre fred i samfundet; at den bringer orden i pengestellet og i de offentlige finanser og derigjennom *balanse mellom produksjonsomkostninger og priser, får skattene ned og øker næringslivets konkurranse-dyktighet hjemme og på utlandet.* Derved fatter samfundets borgere tillit til fremtiden og våger å arbeide på lang sikt, og staten tilrettelegger ved disse midler på beste måte grunnlaget for en gjenreisning av næringslivet og for avhjelp av arbeidsløshet, og skaper en gunstig atmosfære, hvori næringslivet kan utvikle seg.» (Forts. side 8)

Hemmelig møte drøftet privat ordensvern i Oslo

Etter krav fra bl. a. arbeidere i Oslo parkvesen ble det i slutten av april innkalt til et møte hos sentrale myndigheter, hvor også representanter fra sporveien, politi, advokatstand og sosialetat var tilstede.

Noe referat fra møtet ble ikke tilstillet våre massemedia, da spørsmålene som ble behandlet var brennbare og lett kunne skremme opp befolkningen. Innholdet måtte derfor hemmeligholdes.

«Folk og Land» mener likevel det er grunn til å omtale parkvesenets initiativ, ut fra at vår avis flere ganger har påklaget de forhold som kom frem under møtet. Det ble her gjort rede for de lovløse tilstander som stadig øker i hovedstaden, og som er i ferd med å utvikle seg til en katastrofe.

Det er ikke lenger bare den vanlige borger som blir forulempet i parker, på T-banestasjoner og i visse sentrumsgater. Park-

vesenets folk hindres nå regelrett i utførelsen av sitt arbeid, og gjentatte ganger har de vært truet med kniv og andre håndvåpen fra narkogjenger som oversvømmer anleggene. Særlig på Abelhaugen er forholdene uholdbare for parkvesenets folk.

Også sporveispersonalet har samme problemer med brutale overfall under utførelsen av tjenesten, og enkelte busser og trikker har regelrett vært tatt ut av trafikken i sene kvelds-

timer.

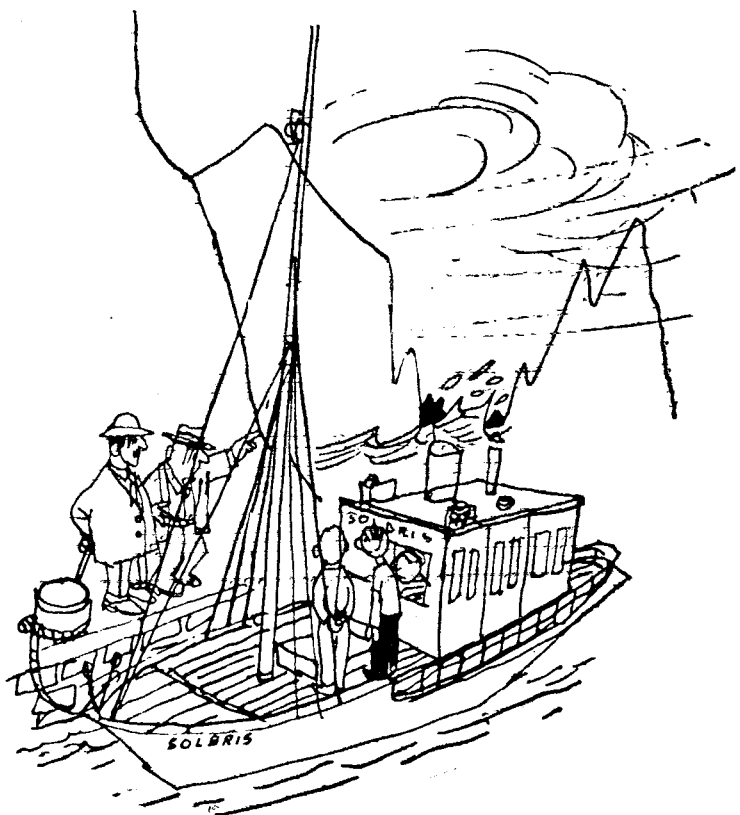
Også for enkelte T-banestasjoner er det bare et tidsspørsmål før disse står ubetjent. Kontrollpersonalet makter rett og slett ikke presset fra livsfarlig ungdom som i narkorus herjer stasjonene. Dette gjelder særlig Sentrum stasjon hvor narkoman og homofil ungdom har sitt hovedkvarter.

Folkene fra de to etater kom under møtet frem med trusler om at de vil kunne organisere

et ordensvern på minst 500 mann, som på kort tid vil slå ned pøbelveldet i Oslo.

Tilstedeværende politifolk og advokater advarte mot slik selvtekt, men innrømmet at de hverken hadde makt eller midler til å verne etatarbeiderne og den vanlige borger mot bermen.

Dette viste seg da også i Slottsparken den 30. april, da hovedstadens politikorps sloss mot seks hundre narkoman og (Forts. side 6)

Bergens Tidende gjenoppliver «Solbris»-eventyret

Ennå snakkes det om «Solbris»-flyktningene.

Når dramatiske beretninger gis om fengsel og flukt i andre land, vil det alltid være en eller annen som kan fortelle om de nordmenn som i 1946 stakk av med «Solbris», Christian Michelsens 45 år gamle lystyacht.

Avisene for over tre år siden var breiddfulle med nyhetsstoff om NS-flyktningene som ble jaget av norske fly- og flåtestyrker fra Espeland konsentrasjonsleir i Bergen til Buenos Aires i Argentina.

Boken om flukten, «Eventyret av Solbris», ble søkt tiet ihjel av norsk presse. Dette til tross for at den langt overstrålte f. eks. «Flukten fra Dakar» i mot, handlekraft og eventyrets hu-

mor. Ja, enkelte hevder at det er den beste og mest dramatiske bok om djervt sjømannsskap og norsk vikingånd som er kommet ut i Norge etter krigen.

Nå er boken likevel for lengst utsolgt og det er kommet svært mange henvendelser om nytt opplag. Senest på INO's årsmøte i april ble spørsmålet reist. Hvordan gikk det med våre venner i Argentina?

«Bergens Tidende» har besøkt en av dem, nemlig Sophus Kahrs, som mange lesere av Folk og Land kjenner personlig. Gjennom kamptiden fra 1934, fra frontinnsats i Sovjet-Russland og Finland, i hird og Førergarden. En 100% idealist som vi er stolte over å ha kjempet sammen med.

— Vi liker oss godt i Argentina, men vi savner Norge. Selv vil jeg alltid føle meg som nordmann, sier Sophus Kahrs til avisens medarbeidere.

De sitter hjemme i hans egen stue i en sentrumsleilighet i Buenos Aires. Der er også hans kone Wilmy, den ene av parets to sønner, lægestudenten Petter, og en venn av familien, fru Aagot Wegner Vikki.

Det er en norskpreget leilighet med et innhold som bringer minner om gamlelandet, hundrevis av mil borte. Det landet familien Kahrs og Wegner Vikki flyktet fra for over tre år siden. På salongbordet står det norske flagget. På et annet bord et lite ungdomsbilde av Sophus (Forts. side 7)

NÅR SKAL VI VÅKNE OG SI STOPP TIL SOVJETUNIONEN?

Herr redaktør!

Av Per Dahlen

Når vi i dag leser om hva vi avgir til Sovjet oppe i Barentshavet kan en bli rystet. For meg dukker det frem et minne om da jeg gikk opp til Vidkun Quisling og sa adjø før jeg reiste til Finland og Vinterkrigen. Bl. a. sa han: «Ja, Finlands grense er Norges grense». Også her fikk han som vanlig rett. Finland måtte avgis Petsamo-området til Sovjetunionen, og vi fikk Sovjetunionen som nabo.

Følgen ser vi. Atter trengte Sovjetunionen seg vestover og sikret seg «forhandlingsrett» med Norge. Et utpekulert juridisk spørsmål fant sovjetlederne i noe de kalte Sektorlinjen. De tvang frem en «forhandling» med Norge, og Norge sendte til

Moskva en bajas som kom hjem og erklærte at han hadde oppnådd det best mulige. Og dette erklærer han for hele verden før han hadde regjeringens billigelse. Skal vi le eller gråte til slikt? Vi har måttet avgis tusener av kvadratkilometer havområde til felles avbenyttelse med Sovjetunionen, og tror noen at de folkene vil trekke seg igjen?

Når skal Vesten våkne og si nei til Sovjetunionen? Trekk en linje fra Petsamo ned til Bulgaria på kartet ditt og ta for deg hva som er hendt. Bit for bit og land etter land er slukt av Bjørnen, og rolig lar han sine militære avdelinger rulle vestover. Han ser at ikke noe effektivt mottrekk blir gjort.

Bresjnev tillater seg frekt å sende brev til Vest-Europas land om at de må sette seg imot at USA's nye våpen blir til virkelighet. Selv plaserer han seks atomubåter i Østersjøen med en drepende rekkevidde som bl. a. har gjort Sverige nervøst. Hele Vest-Europa er nå innenfor Sovjetunionens rekkevidde med alle tenkelige våpen, og det er bare et tidsspørsmål når Harmageddon bryter løs.

Jeg kunne skrive kilometervis om alle kjensgjerninger som forteller om alvor i dagens situasjon, men la meg denne gang slutte med hva en finsk kaptein sa til meg etter vår tilbakemarsj fra Salla etter vårt nederlag 12. mars 1940:

Sic transit gloria mundi.

Per Dahlen

Stortingets holdning til nøytronbomben er til skam og skade for vårt folk

Herr redaktør!

Stortingets behandling av nøytronbomben var en meget trist forestilling fordi den tydelig viser hvor feige og føyelige våre politiske ledere blir når imperia-listene i Kreml rynker pannen.

Atombomber er forferdelige våpen, og det er derfor lett å hisse opp folkestemningen mot dem. Det var det Sosialistiske Folkeparti i sin tid skapte sin første fremgang med, og bare få synes nå å huske at partiets

kamp mot bomben opphørte så å si i samme øyeblikk som Sovjetunionen også lærte å lage den.

Det siste år har vi oplevd en ny slik antikampanje, denne gang rettet mot nøytronbomben, enda den er et mindre farlig og skadelig våpen enn de ortodokse atombomber. Den dreper mennesker — ellers var den jo i det hele tatt ikke noe våpen — men forgifter ikke landskapet og gjør det ikke ubeleglig for årrekker fremover.

Hvorfor er det da så mye om å gjøre for Kreml og allverdens røde elementer å få stanset akkurat denne bomben, mens vi på mange år knapt har hørt et kny fra de kanter om de gamle atombombes forferdelighet?

Når det gjelder bakkestyrker dvs. tanks, artilleri og infanteri — er Sovjetunionen Vest-Europa totalt overlegen, og det er en mulighet vi må leve med at den veldige sovjetiske hær en dag

(Forts. side 6)

10 000 pinsevenner vil forlate Sovjetunionen

«Min far sitter i fengsel fordi han tror på Gud, og han døde nesten der. Når jeg blir voksen, vil de også sette meg i fengsel fordi jeg tror på Gud. Derfor vil jeg ikke bo i dette landet lenger.»

Det er den 9-årige Boris Goretoi som skriver dette i et brev stilet til FN's menneskerettskommisjon. Boris tilhører en pinsevennfamilie i Sovjetunionen, og brevet er ett av mange tilsvarende som russeren Arkadij Polisjtsjuk fikk med seg da han i august i fjor måtte forlate sitt land.

Polisjtsjuk var i 15 år ak-

tivt medlem av det sovjetiske kommunistparti og ivrig ateist. Han hadde høy status som journalist og TV-reporter, han skrev i de fremste avisene Pravda og Izvestija, og var redaksjonssekretær i et vitenskapelig tidsskrift som behandlet afro-asiatiske spørsmål. I 1973 trakk han seg brått tilbake fra alt dette, og sluttet seg til kretsen omkring Nobel-prisvinneren Andrej Sakharov. Han ble mer og mer opptatt av dem som forfølges for sin overbevisnings skyld, og etterhvert fant han sine beste venner i den sovjetiske pinsebevegelsen.

Ved sin brennende overbevisning og sitt urokkelige mot til å stå for Evangeliets sak midt i en ateistisk stat kom de til å gjøre et veldig inntrykk på ham. Som representant for Helsinki-gruppen i Moskva reiste han rundt i landet og samlet materiale om pinsevennene, og på grunnlag av dette materiale ble det sendt et memorandum til alle deltakere ved Beogradkonferansen. Før han reiste ut av landet, hadde han et møte med pinsevenner fra alle kanter av Sovjetunionen. De bemyndiget ham til å være deres spesielle

(Forts. side 6)

Transkeis brudd med Sør-Afrika viser at de sorte «hjemland»s frihet er reell

Da Sør-Afrika for knapt halvannet år siden ga det sorte «hjemland» Transkei sin frihet og selvstendighet, var det ingen annen stat som ville anerkjenne landet. Begrunnelsen var at Transkei fremdeles var en sørafrikansk vasallstat, og at friheten altså ikke var reell.

Nå har Transkei brutt med Sør-Afrika, og hele den dertil innrettede presse jubler. Selv ikke Sør-Afrikas egne marionetter er enige med dem! Hva den samme presse ikke er villig til å innrømme, er at dette bruddet beviser hvordan allverden tidligere tok feil. Hvis Transkeis frihet ikke er reell, hvordan kan landet da bryte med Sør-Afrika?

Den umiddelbare grunn til bruddet er forøvrig meget inte-

ressant — det dreier seg nemlig egentlig om en rivalisering mellom to sorte folk. Nylig overførte den sørafrikanske regjering området Øst-Griqualand, som grenser til Transkei, fra Kappprovinsen til Natal. Dette tolker Transkei slik at den sørafrikanske regjeringens hensikt er å overlate området til zuluenes hjemland, Kwa-Zulu, og bruddet er en protest mot dette. Transkei gjør nemlig krav på området.

Så det er ikke alltid så lett å skifte vær og vind.

Om Transkei får noen glede av bruddet, er en annen sak. Foreløpig har såvel Storbritannia som USA erklært at noen anerkjennelse heller ikke nå kommer på tale.

Jernteppet i tall

På grensen mellom Vest- og Øst-Tyskland har de røde her- rer i øst bygget 576 vaktårn og 991 bunkere. Piggrådgdjerdene har en total lengde på 1 141 km,

mens 1 100 000 miner er lagt ut over en strekning på 433 km. I tillegg kommer 291 områder der

selvskudd er lagt ut. 985 sporhundrer, trenet opp til å angripe mennesker, finnes fordelt på 348 steder langs jernteppet.

Det må være et gildt og godt samfunn som bare trenger så beskjedne tiltak for å holde imtilleg kommer 291 områder der byggerne innenfor sine grenser.

Baltiske og russiske havnearbeidere protesterer mot de røde lederes luksusimport

I slutten av mai 1977 nektet havnearbeiderne i Leningrad, Viborg, Tallinn, Riga, Ventspils og Klaipeda å arbeide overtid for å losse matvarer som ankom fra utlandet. Som grunn oppga de at denne maten ikke kom folket tilgode, men bare ble solgt i de lukkede butikkene

der kommunistlederne og andre privilegerte kjøper inn.

På grunn av overtidsnektelsen ble tonnevis av kjøtt bedervet, og massevis av frukt og grønnsaker råtnet på kaiene, men etter en tid ble soldater og studenter satt inn som streikebrytere.

Sverige — kujonenes nye fedreland

Dansk og svensk presse er opptatt av desertører som rømmer til Sverige og blir mottatt som helter.

En av de siste som sviktet sitt land var den engelske marinesoldat, Brian Moran, som flyktet fra tjenesten under en Nato-øvelse i Nord-Norge. Desertøren tok drosjebil over den norsk-svenske grense og søkte politisk asyl i Sverige.

Som grunn opplyste han at han risikerte å bli sendt til Nord-Irland.

Den røde partisjef, tidligere statsminister Olof Palme, tok

smilende imot den flyktende forreder og lovet all mulig hjelp med søknadspapirene.

Under Vietnamkrigen tok Sveriges Palme-regjering med åpne armer i mot US-soldater som stakk av, hvorav de fleste nå befinner seg i svenske fengsler, dømt for narkotikahandel.

Forøvrig oppfattes det som en fiendtlig handling å ta imot desertører, og vi kan ikke se det annerledes enn at Sverige har sviktet såvel Norge som England ved å ta imot den engelske kujon.

FOLK og LAND

UAVHENGIG AVIS

Ansv. redaktør:
ROLF CHRISTIANSEN
 assistert av en redaksjonskomité.

Pøbelveldets seier

På førstesiden i dagens nummer gir vi referat fra et hemmelig møte i Oslo kommune, hvor representanter for parkvesen og sporveier blir sterkt advart mot å organisere eget ordensvern til sikring av liv i hovedstadens parkanlegg og på våre busser, trikker og T-banestasjoner. Underforstått vil ordensvernets medlemmer bli tiltalt for selvtekt og maktmisbruk hvis de går til kamp mot narkoman pøbel og arbeidsskye uteliggere som i lang tid har truet fredelige Oslo-borgere, og som i den senere tid har overfalt arbeidene i deres tjeneste.

Det høres uvirkelig ut.

Særlig når vi leser at myndighetene innrømmer sitt nederlag overfor pøbelveldet, og totalt har kapitulert i mangel av virkemidler.

Selv av gode nordmenn» blir det hevdet at hovedstaden under kapitulasjonen var en tryggere oppholdsplass enn i fredens dager 1978. Vi var den gang kvitt alkomanedagdrivere og forbryterske overfallsmenn. Vi kunne rolig slippe av i våre vakre parkanlegg eller vandre drømmende rundt i byens gater. Også i mørke kveldstimer.

Den gang var pøblene sikret. På Oppstad tvangsarbeidsleir ved Stavanger, på Haukås arbeidshjem i Åsane og på andre høvelige steder. De måtte arbeide for føden.

I dag kan de med velsignelse fra bestemte hold fritt drive sitt uhyggelige spill, og attpåtil få lønn for det. I form av sosialpenger og uføretrygd.

Og med god støtte av kamerat Haugestad utvikler tante Inger Louise planer for ennå større frihet. Til politiets og fengselsfunksjonærenes store fortvilelse.

Vi ga opp da vi i fjernsynet, «Etter Dagsrevyen», sto ansikt til ansikt med knivstikkeren og storforbryteren Hjalmar Ross, som gjennom Wenche Margrethe Myhre, fikk et heit folk til å jamre seg over hans tilværelse i fengslet. Etterpå fikk han sitte på fanget til Lill Babs og ble behørig fotografert av «Verdens Gang». Dertil fikk han NRK-honorar og senere søte brev fra gamle, pene damer. Selv tenkte vi på skrøpelige pensjonister han hadde stukket ned forut. Men slik skal det vel være...

God sommer!

«Folk og Land» har med dette nummer kommet halvveis gjennom året, hvilket betyr at sommeren står foran oss.

I følge vår kontrakt med abonnentene skal vi levere fem nummer i halvåret. Det har vi nå gjort.

Om de har vært leseverdige må leserne selv avgjøre.

Vi håper det, slik at vi kan møtes igjen i august måned.

Mange vil sikkert bli skuffet over at vi ikke utgir noe ekstranummer i juni, slik som ifjor.

Vi beklager det, men økonomien tillater det ikke. Til tross for at redaksjon og ekspedisjonsfolk jobber gratis.

«Kleppepakken» ga oss ikke det vi ventet. Isteden har vi fått stadig større utgifter til bladets drift.

Vi klager ikke. Så lenge vi klarer våre forpliktelser vil vi være fornøyd. Det har vi gjort hittil.

Takket være leserne!

De fleste har vært flinke til å sende bladpengene i rett tid.

Vi håper det også gjelder DEG? I tilfelle IKKE, tror vi

nok du vil gjøre det snarest. For

det neste halve året, eller kanskje for hele året. Prisen

er den samme: KR. 20,— PR. HALVÅR eller KR. 40,— FOR ET HELT ÅR. Vil du ha «Folk

og Land» i nøytral konvolutt plusser du på med kr. 5,— pr. halvår.

Også støtteannonser er vi takknemlige for å motta. De gir

oss den «pressestøtten» som vi ikke mottar fra staten. De gir

oss den annonseinntekten vi ellers går glipp av.

Det er støtteannonse som gir oss anledning til å holde bladkontingenten nede og til forsendelse av bladet til såkalte «samfunnets støtter» rundt omkring i landet. Utrolig, men sant:

flere av dem er blitt abonnenter på «Folk og Land».

(Forts. side 6)

Det norske folk sto på NS' standpunkt de første år av okkupasjonen

En sannhet som metodisk har vært forsøkt undertrykt, er det faktum at det store flertall av det norske folk langt inn i 1941 og kanskje tilmed 1942 hadde den samme innstilling som NS, nemlig at det gjaldt å gjøre det beste ut av den umulige situasjon Nygaardsvold-regjeringen hadde bragt oss opp i. Først senere førte den intense London-dirigerte propaganda, godt hjulpet av tyskernes tilbaketog fra Stalingrad og videre, til et virkelig omslag i folkestemningen.

Det som gir oss grunn og anledning til å minne om dette, er Ole-Jacob Hoff's store artikkel «Vår selvforskyldte skjensel» i Aftenposten 7. april. Han hevder en rekke interessante oppfatninger, hvorav vi her gjengir de viktigste:

«1. Før siste verdenskrig brøt ut, var vi ikke et samlet folk, men splittet og dermed lammet i vår nasjonale handlingsevne».

Dette er nøyaktig NS' påstand i tredveårene.

«2. Vi lukket øynene for den

livsfare stormaktskrigen skapte for vår sikkerhet.»

«3. På grunn av den manglende beredskap, var kapitulasjon det eneste som var logisk riktig og moralsk mulig for regjeringen da angrepet kom 9. april.»

Også dette siste gjengir nøyaktig NS-folks mening — dengang og nå.

Videre i artikkelen sier Hoff at «Vårt fortjente nederlag tilsa dengang at vi måtte finne et modus vivendi med okkupa-

sjonsmakten» og at «I 1940 betegnet dette iallfall ikke landssvik, det var helt rasjonelle forsøk på berge hva berges kunne etter at alt var tapt». Han minner også om at det eksisterte et «hat mot regjeringen Nygaardsvold og hans svikt».

Meget interessant er de avsnitt om det norske folks holdning som Hoff siterer fra Innstillingen fra Undersøkelseskomisjonen av 1945:

«Ved flere anledninger erklærte Landsorganisasjonens ledere at de ikke kunne påta seg ansvaret for å tilråde sine medlemmer å nekte arbeide som tjente tyske interesser, ved mekaniske verksteder, ved marineverftet i Horten, ved ammunisjonsfabrikkene på Raufoss og Kongsberg, ved arbeid på fly- (Forts. side 6)

En god far og NS-mann er død

Av Bjørg Bugge

Jeg vil herved opplyse alle venner om at vår kjære far, Sigurd Bernard Bugge er død etter et langt sykeleie.

Far var sin mening tro, og Vidkun Quisling var også for ham en av de største menn Norge har fostret. Vi har alltid hatt Quislings bilde på veggen, og det hang slik at far alltid kunne ha ham for øyet.

Jeg håpet i det lengste at far skulle få oppleve både moralsk og økonomisk gjenreisning, men det gikk ikke slik. Siste dagen var jeg hos en advokat som ga et lite håp, og det var det siste jeg kunne si til far. Her skulle vært en stor erstatningssak for mange år siden, men det ble ikke noe av fordi vi ingen hjelp fikk. Og nu tales det om at det er foreldet.

Jeg holder på å gi opp nu, men for fars skyld må jeg ennu forsøke å kjempe for rettferdighet. Det er bare det at jeg står så alene.

Far, som var ordfører i Os utenfor Bergen under okkupasjonen, var kjent som en dyktig portrett- og landskapsmaler, og dessuten behersket han hele åtte språk. Han var handelsskoleutdannet og en tusenkunstner av rang. En gang vil det nok gå opp for Os-bygden, som var med å gi ham dolkestøtet, hvilken mann den mistet i ham.

Bjørg Bugge

Nasjonal forfatter med oppsiktsvekkende bok

Gjennom et innlegg i Folk og Land for en tid tilbake ble det slått til lyd for at nasjonale forfattere sluttet seg sammen i et eget forbund.

Blir ideen gjennomført kan de

få en sterk og handlekraftig organisasjon som kan lette deres arbeidsforhold. Ikke bare gjennom trykningsteknisk samarbeide og felles distribusjon, men (Forts. side 6)

Overfylt hus på INO's årsmøte

Mens lag og forbund rundt omkring i landet klager over passivitet og dårlig oppslutning til møter og arrangementer er det hyggelig å merke seg den stigende interesse for virket i Institutt for norsk okkupasjonshistorie.

På en av de vakreste vårdager, lørdag den 22. april, samlet instituttet overfylt hus til sitt årsmøte, hvilket burde gi grunn til optimisme for arbeidet fremover.

Særlig opmuntrende var det å se den store gruppe ungdommer som var tilstede, og som nå fyller hullene etter de av våre kamerater som er falt bort.

Det var formannen, Kåre Haugerud, som ledet møtet.

Han kunne gi en fyldig årsberetning som viste fremgang i flere viktige saker, men som også pekte på de vansker prisstigningen har skapt. Disse gjelder særlig utgivelsen av Odd Melsoms verdifulle bøker om den norske okkupasjonshistorie. Bøker som instituttet må prioritere i sin utgivervirksomhet, da de

allerede nå er blitt en kilde for våre historieforskere, og ikke minst for skoleungdom som i stadig større utstrekning spør etter bøkene på våre biblioteker.

Odd Melsom fikk da også honnør for de bøker han har skrevet, og som instituttet har utgitt. Vansker har det også vært med å skaffe frivillig hjelp til katalogisering av bibliotekets bøker, og instituttet håper at flere vil melde seg til dugnad.

Under møtet kom det frem at kontordagene vil bli utvidet, idet kontoret nå vil bli betjent også mandager.

Et forslag om opprettelse av «Instituttets venner» fikk tilslutning fra den fullsatte sal, men ble ikke realitetsbehandlet.

Forslag om vedtektsendring i forbindelse med innmeldinger i instituttet ble vedtatt, og en komité fikk mandat til undersøkelser og utredning av en sak reist av et medlem.

Styret ble enstemmig gjenvalgt, og formannen fikk til slutt lovord for innsats og kampvilje. Ref.

Vi må samle oss om et nytt system

Herr redaktør!

Mange ganger har jeg latt tankene vandre, mange ganger lurt på hvor vi til slutt skal ende. Hva jeg tenker på? Jo, det er vår, og landets fremtid. Eller for å si det på en annen måte, menneskets fremtid. Hvor er det blitt av politikernes gylne løfter om en bedre verden? Jeg tenker her i første rekke på fremtiden for mennesket i vårt and. Er vi snart på toppen av økonomisk velstand, skal vi ikke snart begynne å tenke på at velferd er noe mer enn bare kroner og ører? Så langt som vi er kommet i dag, så langt har sosialismen klart å utarme fedrelandet. Med gjeld på milliarder, en gjeld som bare vokser og vokser, med sosialismens velsignelse. Er det ikke noen som kan stoppe vandvidet? Er det ikke på tide at nasjonalsinnede mennesker samler seg om et nytt system? Et system som kan ta vare på Norges herligheter og rettigheter?

Jeg bare spør.

Hele etterkrigstiden, spesielt dei siste 20 årene, har vært et ressurskrevende kappløp. Og den lille mann er forsvunnet i jaget. Byråkratiet og sosialismen har overtatt det som mennesket skulle skape. I dag får et menneske ikke skape noen ting, om det enno er et menneske i dette

Av Magne Viset

landet som ønsker å skape noe. Vel, det skal innrømmes at vi har det bra økonomisk i dag, men kunne det ikke tenkes at vi kunne ha hatt det bra også uten sosialisme og byråkrati? Landet forsøples, menneskeverdet fornedres. Det skal være STORT alt i dag, fabrikker, meierier, forretninger, ja til og med et gardsbruk skal være storindustri. Og mennesket blir bortte. Og hva har vi no igjen etter alt dette?

Et land som snart er på kanten av ruin. Svar meg ærleg: Er det ikke straff for landssvik i dag, som det var for noen år siden? Jeg behøver vel ikke å stille spørsmålet mer nøyaktig, leserne av bladet forstår sikkert hva jeg mener. No må ingen tro at jeg var av dei som ble dømt for landssvik den gang det var en motesak. For det første var jeg knapt nok vaksen den gang, for det andre så hørte jeg til på den «rette» siden. Men et menneske har som kjent lov til å skifte mening om mye gjennom et langt liv.

Jeg vet at det i dag finnes mange mennesker, unge og eldre, som har interesse av å finne en motvekt til dagens politikk. Men alt som dukker opp blir jo

stemplet som «nazistisk». La gå med det, navnet skjemmer ingen, sies det. Jeg vet at det i dag finnes mange mennesker utover i vårt vidstrakte land, som på tross av at dei har det bra velstandsmessig, ser det slik at det no er på tide å si stopp. Ressursene er snart oppbrukt. Skogen er hogget ut, vilt og fisk er forsvunnet. Jorda er trampet ned av teknologi. Vi er snart kommet dit hen at vi har valget: Sosialisme eller frihet.

Grunnen til at jeg skriver i avisen, det er at jeg vil ha kontakt med mennesker fra en svunnen tid. Kontakter med mennesker som vil ta vare på det nasjonale Norge, folk som var NS den gangen, som sikkert også er det i dag, og såkalte «ny-nazister». Folk som tenker sosialindividualistisk, ikke sosialistisk. Jeg har ved flere anledninger hatt en annonse i avisen, om det overnattings- og campingsted som jeg driver her oppe i Trøndelag. Og jeg har kommet i kontakt med mange som har sett annonsen, og som har overnattet her. Jeg er takksam for det, og håper flere finner veien innom på tur forbi. Jeg ønsker en diskusjon om et alternativ til dagens politikk.

Holmset medio april 1978

Magne Viset

Hva er meningsfylt arbeid?

Herr redaktør!

Blant de tusener av plakater som maoistene har griset til våre byer og tettsteder med, finnes det også et slag der det bl. a. hevdes at all ungdom har «krav på meningsfylt arbeid». Det lyder vakkert, og ingen vil si seg uenig i det. Samtaler med AKP (m-l)-tilhengere og delvis med vanlig ungdom også har imidlertid hos meg skapt en tvil om hvorvidt vi mener det samme.

For hva er «meningsfylt arbeid»? Alt nyttig arbeid, selvfølgelig. Men det vet vi som har vært yrkesaktive en god del

år, at også slikt nyttig arbeid for det meste består av hardt slit og kjedelig rutine, og at det er nok så langt mellom de hyggelige og interessante lyspunktene. Likevel må arbeidet gjøres.

Mitt inntrykk er at når enkelte unge snakker om «meningsfylt arbeid», da mener de at de ikke er villig til å gjøre annet enn det de selv synes er morsomt. Med et godt gammel-dags uttrykk så er dette ikke noe annet enn ganske alminnelig skulkesyke. Og det er denne skulketrangen AKP(m-l) hensynsløst prøver å utnytte.

Aldri noen gang har unge mennesker vært utsatt for mindre harde krav i sine yrker enn akkurat nå, og tekniske og andre fremskritt gjør deres arbeid stadig mindre krevende og anstrengende. Samtidig blir arbeidstiden kortere og kortere. Om ungdommen i tillegg skulle forlange å «slippe» de litt mer slitsomme og kjedelige sider ved arbeidet, da er det dårlig fatt med den.

Men jeg har bedre tro på det store flertall av vår ungdom.

Femtiåring, Haugesund

Dette er noe vi er eksperter på: I fengsler må det være disiplin og orden

Herr redaktør!

I den ophetede debatt om forholdene i våre fengsler, har man underlig nok unnlatt å søke bistand hos en gruppe som virkelig er sakkynndige, nemlig oss «landssvik»-dømte. Tilsammen representerer vi noen titusener års fengsels erfaring.

En ting kan vi med absolutt sikkerhet si: Et fengsel der det ikke hersker orden og disiplin, vil raskt bli et lite helvete, ikke minst for fangene.

Vi tenker med redsel og gru på hvor enda mye verre forholdene kunne blitt i våre fan-

geleirer etter okkupasjonen om ikke vi, fangene, straks hadde grepet initiativet og sikret oss et fast tak på den interne ledelse. De såkalte fangevoktere man satte over oss, var fullstendig uerfarne, udisiplinerte og ikke blant de mest oppvakte vi har truffet og ville ikke hatt den minste sjanse til å skape ordnede forhold om ikke vi hadde sørget for å ta kontrollen. De herjet og brukte seg, laget straffeeksersis og skjöt etter oss så snart de kunne finne et påskudd, men de hadde ikke den fjerneste peiling på hva som virkelig fore-

gikk i leirene.

Tenk bare på hva som kunne skje med en leir som ble så metodisk underernært i måned etter måned, og hvor sult og sultsymptomer satte sitt preg på oss alle. Det gjaldt både llebu og mange andre leirer. Vår egen ledelse sørget jernhardt for at den meget begrensede mengde mat som fantes, ble fordelt til siste gram rettferdig. Hva kunne skjedd hvis den sterkeste rett hadde fått gjelde i leirene, at de som hadde brutalitet og fysiske krefter nok til det hadde sikret

(Forts. side 6)

Står Arbeiderbladet på Slottspark-rampens side?

Herr redaktør!

Etter at rampen på Nisseberget i Slottsparken har plaget og trakassert såvel forbipasserende som parkvesenets folk i lange tider, gikk den siste søndag i april også til angrep mot den politipatrulje som nå er satt til å holde orden i området. Forsterkninger ble tilkalt, og det hele utviklet seg til et veritabelt, flere timer langt slag. Grunnen til dette var at yrkesdemonstranter — gjettt fra hvilket parti — blandet seg inn og satt galskapen i system.

Nå skulle en tro at alle normale mennesker sto på politiets side når det omsider manner seg opp til å sette frekke narkotikagjenger og politiske yrkesoppgivere på plass. Men nei da! Regjeringsorganet antyder både på første side og inne i avisen at nå har *politiet* gått for langt. Vi leser bl. a.:

«Tilfeldige forbipasserende som har henvendt seg til Arbeiderbladet, karakteriserer da også politiets rydningsaksjon som en aksjon man ikke skulle tro kunne finne sted i Norge. Hadde ikke politiet rykket inn med så mange folk, eller kanskje helt holdt seg vekk, ville det hele løst seg opp, blir det hevdet».

Hvis politiet bare lar rampen gjøre som den vil, dvs. å herje fritt, vil altså rampen la politiet være i fred. Virkelig storsinnet. Man kan omtrent tenke seg hvilke «tilfeldige forbipasserende» som «hevder» slikt.

Det er meget forstemmende at en seriøs avis kan gjengi den slags uttalelser og ta dem for ramme alvor. Men hva gjør man ikke for å bevare sitt radikale alibi?

Fagorganisert, Oslo

Dumheten er farlig når den forveksles med klokskap

Herr redaktør!

Jeg har en kjedelig og usympatisk egenskap: Når jeg faller i diskusjon med en solid «jøs-sing» om krigspolitiske spørsmål kan jeg henvise til blåstemplet litteratur av autoritativ kraft, d.v.s. slik som kommer fra hans egen krets. Den type som egentlig leser lite, er politisk desorientert og forkaster alt hos den annen part. Men han kan ikke uten videre forkaste hva som f. eks. står i den offentliggjorte brevveksling mellom den norske regjering i London og hjemmefronten. Han kan ikke desavuere utenriksdepartementets publikasjoner, de utallige krigsbøker, Trygve Lie og

Hartmann. Alle som har levd i kjernen av begivenhetene. Vi er brysomme som har lest alt dette, for hva skal man svare oss uten derved å desavuere sine egne? Hadde jeg nu referert til noen arvelig belastede, forherdede og åndelig forsumpete NS-skribenter kunne man med et befriende sukk ha utstøtt: «Puh . . . del!» Men det kan man altså i dette tilfelle ikke gjøre. Så vil de ikke diskutere mere med oss. Vi kjenner skriften for godt, og de har selv ingen olje lenger som kan lyse for dem.

Dumheten er kjedelig, men den blir farlig når man forveksler den med klokskap. Det kan vi alle ofte stå i fare for å gjøre.

Britt

REISER DE GJENNOM NORD-TRØNDELAG?

Holmset Pensjonat, beliggende ved riksv. 17, midtveis mellom Steinkjer og Namsos: Et sted for ferie og overnatting. Rimelige priser, Heimtrivelegt og godt stell. Åpent hele året. Vi har også campingplass, hytter, caravanplass og mange muligheter for friluftsfolk. Velkommen for kortere eller lengre opphold. Post: 7823 Sjøåsen. Tlf.: Namdalseid 906.

BOKEN

ANNONSE

DET STÅR SKREVET

kan bestilles fra A. I. Bru
Boks 924, Sentrum, Oslo 1
Kr. 57,— fritt tilsendt.

Tre innlegg — og ett til

Av Trygve Engen

Herr redaktør!

Olav Øvreseth og jeg er jo enige! Jeg er fullt oppmerksom på at det i blant oss finnes en del som har fullt aktverdige grunner til å gå stille i dørene —, sånn i det daglige, f. eks. på arbeidsplassen. Men når det er blitt slik, må vi ta en god del av skylda sjøl. Vi ville stått oss på det, om vi helt fra begynnelsen hadde holdt en støtere kurs. «Taushet» og unnvikende holdning er så alt for ofte blitt oppfattet som svakhet, eller endog skamfølelse. Dessuten tror jeg det er svært mange som overdriver farene ved å tone flagg. Folk flest, medregnet LO-organiserte arbeidere i sin alminnelighet, er alldeles ikke fiendtlig innstilt overfor det tidligere NS, det er

bare det, at «folk flest» som oftest ikke tør tre fram og motsi skrikhalsene.

Å la være å fortelle sannheten om okkupasjonstidens historie til barn og barnebarn er *utilgivelig*. Utilgivelig er det også å la være å støtte de kvinner og menn som offentlig har gått i bresjen for at denne sannhet kan bli tilgjengelig for kommende generasjoner. Jeg tenker her på dem som i sin tid satte seg i spissen for Forbundet for Sosial Oppreisning, INO og Hjelpeorganisasjonen, de som i over et kvart århundre har strevet med å holde vår avis gående, og de som under fullt navn har skrevet bøker og artikler. Det er hverken av lyst eller ærgjerrig-
(Forts. side 8)

Et svært vanskelig spørsmål

Har formannen i Krigsinvalideforbundet, Axel Middelthun, vært medlem av Nasjonal Samling?

Spørsmålet har vakt røre også utenfor hans eget forbund. Ingen vil besvare det skikkelig.

Bladet «Krigsseileren» sier det slik: «Jo det er riktig at han i 1933 ble innskrevet som medlem i dette partiet og betalte medlemskontingent én gang. Dermed sto han oppført i medlemslisten og ble ikke strøket. Vi vet jo nå at det gjaldt for NS å kunne skilte med så mange navn som mulig.

Etter kampene i april dagene 1940 nevnte Axel for sine venner at han vel burde sørge for å få sitt navn slettet i dette kartotek. Blant disse venner var også Torolf Prytz som frarådet

ham dette...»

Nå er altså spørsmålet:

Hørte Middelthun på Prytz og ble stående i NS, eller skrev han seg ut av partiet?

Det er et alvorlig spørsmål.

Har han stått utenfor NS er han nemlig, i følge «Krigsseileren», «en prektig mann som etter krigen har utført et uegenlyttig arbeid for sine kamerater og sin organisasjon, og derfor fortjener den største aktelse».

Men har han vært medlem av partiet? HVA DA?

Helmer T. Bonnevie i «Krigsseileren» tør nesten ikke tenke tanken. Tenk en NS-mann som formann for Krigsinvalideforbundet.

Kanskje noen av våre lesere kan løse spørsmålet?

Om oppsigelse av «uromakere»

Herr redaktør!

Det var for to år siden at et par sporveisansatte ble invitert til NRK for å redegjøre for sitt politiske syn. De gjorde det, men da det viste seg at de tilhørte ytterste høyre, ble de få dager etter oppsagt fra sine stillinger og har etter hva jeg har erfart, enda ikke greid å skaffe seg nytt arbeid.

Det synes som om dette var startskuddet til en rekke oppsigelser i Trondheim, i Bergen, i Nordland, på Romerike og i Oslo. I de fleste tilfeller er det politiske meninger som ikke tåles, og mest utsatt er ny-nazister og AKP-tilhengere. Det er gjerne én arbeidstager som faller i unåde. Får han hjelp av et par andre, utvides oppsigelsen til å gjelde alle tre. Dermed blir arbeidstagerne oppdelt i 1) de som går til aksjon og 2) de som ikke tør annet enn å holde seg nøytrale og la seg skyve med i avstemningen og streikene.

Som oftest er det sterke folk som tør stå frem og ha en annen mening enn klubbstyret. Men hvor sterke er de etter å ha gjennomgått arbeidsløshetens kvaler i måneder og år?

I noen tilfeller har den oppsagte forsøkt å gå til rettsak for å bli gjeninnsatt. Den første vanskelighet han møter, er at

Av Arne Bergholt

ingen advokat vil ta saken. En Bodø-mann som kom i klammeri med LO, fikk ingen advokat til å hjelpe seg, han måtte til Oslo før han fant en advokat. Den neste vanskelighet hvis han ikke blir gjeninnsatt (hittil har ikke det skjedd), er at han ikke greier å få nytt arbeid. Arbeidsgivere vegrer seg for ansette en uromaker.

Ikke bare politiske interesserte arbeidstagerer må gjennomleve dette, også andre forsøkes oppsagt. Mest utsatt er de uorganiserte. Nå ville det jo være en grei sak hvis man ble oppsagt fordi man ikke ville bli medlem. Men det er det at man i dag pynter seg med organisasjonsfrihet og da må andre grunner finens. La meg straks si at på de fleste arbeidsplasser, stan- ser man der, man leter ikke etter andre grunner.

Men der finnes arbeidsplasser hvor den uønskede arbeidstager begynner å merke at der skjer «uhell» i hans arbeid. Hvem vil arbeide sammen med en slik? Eller han rekker ikke å møte på raskt innkalte møter og han er da ikke samarbeidsvillig. Hans forslag og meninger forårsaker oppstyr i spisepausen, og en uromaker må vekk.

Organisasjonene står selvsagt ikke bak slike ulovlige handlinger, men når oppsigelsen er et faktum, og den oppsagte skal forsøke å gå til retten, må han regne med å møte organisasjonenes advokater som vil bruke all sin ekspertise i å forsvare det som er gjort. Det vil derfor by på store økonomiske utlegg for den oppsagte (som står uten inntekter) å få prøvet en slik sak for retten.

Men la meg ikke forlate dette punkt uten også å nevne at en del av de «uhell» som forekommer hos den «umulige», kan skyldes ham selv ved det at han begynner å tvile på sin egen dyktighet. Det er blitt nattevåk og høyspente nerver av presset fra alle de andre.

Om sjefen eller arbeidsplassens ledelse er det følgende å si: I de fleste tilfeller «forstår» man hvor vanskelig det er å arbeide sammen med en arbeidstager som har så mange uhell i sitt arbeid eller er så «vanskelig» å samarbeide med. Ledelsen henger seg på den sterkeste part i slike saker. Det er tryggest.

I Aftenposten 16.5.-77 stod det at stortingets kommunalkomiteé enstemmig har besluttet at oppsigelse etter press ikke lenger
(Forts. side 6)

«Blyantgeriljaen» har rett til anonymitet!

Herr redaktør!

Svein Halse har ikke riktig forstått vår situasjon i disse årene, selv om det er 33 år siden.

Det er fortsatt ondskapsfulle gaphalser som roper korsfest av de fra den andre siden.

De som fortsatt skriver mot all urett som er begått må ha lov til å beskytte sin familie og seg selv for ytterligere overgrep.

At Svein Halse ikke merker annet enn respekt fordi han bruker sitt fulle navn under det han skriver, kommer sikkert av at

han ikke har tatt standpunkt til det som skjedde etter krigen.

At Svein Halse ikke har merket at overgrep og mobbing er i fortsatt aktivitet må bero på at han følger dårlig med. Så sent som i år er en person dømt for fysisk vold mot en stakkars kiosk-eier fordi han solgte Folk og Land.

En av styremedlemmene i Krigsdeltagernes forening fikk nesten hjerteinfarkt da han oppdaget at F. & L. deltok aktivt i innsamling til sårede Front-

kjempere eller etterlatte som har det vondt. Vi har alltid kjempet mot denne uretten og «I Forreste Linje» den gang stod vi sammen med ansvar for hverandre.

Fra våre egne landsmenn, 33 år etterpå, blir det fortsatt skutt med «dum-dum» og det blir benyttet skitne «terror-tricks» i mange forhold.

Derfor — Svein Halse — må «blyant-geriljaen» i F. & L. fortsatt være anonyme.

RB.

MÅNEDENS
«PERNILLE»:

Et minne som er dømt fredløst

Jeg pleier å forsøke å lytte til morgenkåseriet i «rødioen» (et eller annet sted leste jeg denne betegnelsen for NRK) mens Gullet og jeg inntar vår frokost. Alt får jeg ikke med, for Gullet er ytterst taletrengt om morgenen. Det gjør ikke så mye, det er langt mellom gullkornene i eteren og glissent mellom appellene til smilebåndet.

Fhv. sjef for institusjonen var forleden ukens kåsør. Det var tydelig at tidligere sjefsstol og flyktningstatus i Sverige under krigen, noe han jo fikk flettet inn, var grunlaget for engasjementet. Referanser er gode å ha, og mangel på slike er vel grunnen til at ingen fra den beryktede siden fra kri-

gens dager har sluppet til som morgenkåsør.

En fengselsfugl med litt av hvert på samvittigheten ble nylig presentert i fjernsynet i «Etter Dagsnytt» og fikk spontan applaus for sine frimodige ytringer. Ikke liten sympati fulgte han på veien tilbake til fengslet. Har noen forhenverende av de utstøtte blitt fjernsynsintervjuet om sine inntrykk fra norske fengsler og fangeleirer sommeren 1945?

Vent litt, her overser jeg jo fullstendig at det norske storting har vedtatt — og hva det vedtar er alltid riktig — at landssvikoppgjøret foregikk og ble gjennomført i verdige former. Så lyver vel en

kvinne ved navn Martha Steinsvik — jeg kom i skade for å låne og lese hennes «Frimodige Ytringer» — med sin framstilling av de verdige tilstander for innesperrede etter krigen.

Hjemmefrontens leder stadfestet dødsdommen over Quisling, Høyesterett strødde sand på lover med tilbakevirkende kraft, stortingsmenn som hadde vært «landssvikernes» politiske motstandere vedtok at «oppgjøret» fant sted i verdige former og forlanger glemsel over alt som skjedde.

Omsider får en sin egen far til å rykke ut med språket om den verdighet han ble behandlet med i 1945. At han har klart å tie i

alle disse årene med alt han var utsatt for. Jeg har ikke bedt om å bli spart. Jeg vil vite, og jeg vil vite alt.

Ja, jeg vil vite alt, for det gir meg innsikt i så meget. Nå forstår jeg at den norske opinionen er så lite opptatt av leirene i Øst-blokklandene, at en bok som «Gulag» er lesning man helst lar ligge. Leirene var jo her også, sadismen hadde fritt spillerom, det var jo utstøtte, fritt vilt det dreiet seg om. Og det er vedtatt av stortinget at disse utskielene mot anderledes tenkende var utslag av verdige former. Så må leirene østover også være verdige oppholdssteder. En lov for kongen

og en lov for Jørgen Hattemaker har farlige følger. Og fordi likvidasjoner, som det ble kalt, ble glorifisert under og etter krigen, har menneskelig fått så liten verdi at drap snart er en ukentlig foreteelse i Norge.

Er det noen som slipper til i «rødioen» med slike betraktninger tro? Tilgi meg min glemsomhet, jeg overser stadig at stortinget har vedtatt at «rettsoppgjøret» og alt rundt det var en rettsstat verdig, og at det også ble vedtatt å lyse fred over dets minne.

Pernille

Om oppsigelse . . . God sommer . . .

(forts. fra side 5)

skal være lovlige. La oss hilse dette vedtak velkommen. Det er ikke en dag for tidlig at det kommer. Det vil gjøre det vanskeligere å kamuflere en oppsigelse. For vi skal huske på at de to som stod frem i NRK, ikke først og fremst ble oppsagt fordi de hadde disse ny-nazistiske meninger, nei, det var «frykt for våpenbruk» som fikk de øvrige i sporveiene til å handle. Ofte mottar vi utenlandsk besøk og så på våre arbeidsplasser. Tenk hvor hyggeligere det ville være hvis vi også kunne si at her får alle arbeide, også de som tenker litt annerledes.

Det er en menneskerett å kunne ha et arbeide.

Hemmelig møte . . .

(forts. fra side 1)

homofil ungdom. Med full støtte fra en ansvarsbevisst og klarsynt justisminister ville politiet lett mestre optøyer av denne art.

Istedet er det fratatt alle maktmidler og vil være nederlagsdømt overfor enhver liten «Kinaputt», slik det var i Slottsparken 30. april! Situasjonen er blitt slik at enhver håndfast arrestasjon betraktes som *politivold*.

Med en slik underminering av politiet fra dets høyeste myndighet er det naturlig at ikke bare hovedstaden, men hele vårt samfunn, bør se fremtiden mørkt i møte.

Stortingets . . .

(forts. fra side 2)

raskt kommer rullende over oss. Nøytronbomben er glimrende egnet til å ødelegge troppekonsentrasjoner og hindrer dessuten ikke forsvarerne i å forfølge angriperne gjennom de bombede områder. Hva dette i praksis betyr, er at Sovjetunionen ikke lenger kan stole på verdien av den store numeriske overlegenhet. Den røde hær må tvert imot spre sine styrker på en helt annen måte enn nå og vil ha vanskeligere for å gjennomføre virkelig massive angrep.

Er det underlig at Bresnev og alle hans tjenere over hele verden hylar som stukne griser?

Det forferdende er imidlertid at såvel president Carter som vårt hjemlige storting bøyer av for den røde propaganda. Dermed gir de avkall på et middel til å gjøre Kreml-herskerne noe mindre aggressive og til å redusere deres muligheter til å skalte og valte med verdens folk som de vil. Slik sett er nøytronbomben et fredsinstrument.

Det eneste lyspunkt er Vest-Tyskland, som klart går inn for at nøytronbomben skal være en del av Vestens forsvar. Men så er det også tyskerne som bærer den største risiko for å stifte bekjentskap med de sovjetiske tanks-armadaer.

Offiser

(forts. fra side 3)

Nå skal vi ikke mase mer. I stedet vil vi ønske en god sommer, som vi skal nyte i arbeid eller hvile for å hente lyskilder i oss selv og for å væpne oss mot det mørke som igjen vil senke seg ned over oss om et par korte måneder.

Velkommen igjen som leser — i august.

Dette er noe . . .

(forts. fra side 4)

seg det de trengte og så overlatt resten av fangene til sin skjebne og sultedøden?

Enhver «landssvik»-fange vet også av erfaring at forholdene tydelig bedret seg etter hvert som skikkelige fengselsfolk begynte å avløse de tildels merverdige skapninger som først voktet oss. Heller ikke de profesjonelle fengselsfolk elsket oss, men vi visste ihvertfall som regel hvor vi hadde dem. De var skolerte og rutinerte og kjente førkrigstidens nøytrale fengselsreglement inn i minste detalj, mens de første vakter vi fikk, var høyst lunefulle og tildels fullstendig utilregnelige.

Straffens betydning for å opprettholde ro, orden og sikkerhet i samfunnet, skal vi ikke diskutere her og nå. Det vi imidlertid gjerne vil ha sagt, er at vi forstår det syn dagens fengselsbetjenter gir uttrykk for. Om Valles og Haugestads «liberale» behandling av kriminelle fanger skal gjennomføres, blir fengslene høyst sannsynlig like umulige steder å være både for fanger og fangevoktere. Jungelens lov vil gjelde, de hensynsløse og brutale blant fangene blir herrer og herskere, slik det f. eks. er vel kjent fra Sovjetstatens slaveleirer gjennom mer enn 60 år. Og hvem er villig til å kalle det humanisme og fremskritt?

Fengselsfugl, Vestfold

10 000 pinse . . .

(forts. fra side 2)

talsmann i Vest og gjøre verden kjent med de forhold de lever under.

«Til tross for at de er flittige og dyktige arbeidere er pinsevennene utsatt for en systematisk forfølgelse,» forteller Polissjtsjuk.» I tillegg til de mer grusomme former som man allerede har hørt om i Vest, er denne gruppen utsatt for en skjellsbehandling som bl. a. gir seg utslag i lavere lønninger og dårligere stillinger. På grunn av hets og forfølgelse og av frykt for hva som kan komme til å skje med barna deres i fremtiden, har et stort antall søkt om utreisestillatelse. Jeg har med meg navn på 6000 personer som ønsker å emigrere, men tallet øker stadig. I dag er det kommet opp i ca. 10 000.»

I Oslo deltok Polissjtsjuk ved møter i pinseforsamlingene Salem og Filadelfia. At dette grep ham sterkt, var tydelig. «Det hele er som en drøm,» sa han. «Det store lokalet, mengden av mennesker, den fulltonende sangen, høytaleranlegget, neonlysene utenfor. Mine venner i Øst ville ikke engang kunne forestille seg det.» Og han fortalte om møtene slik han hadde opplevd dem i Sovjet, om forsiktingsregler de hadde vennet seg til å iakttatte etter 60 år med uavbrutt forfølgelse, om bønn og forkynnelse, om dempet, men vakker sang, og om kjærlighetsfullt dekorerte håndlagde sangbøker.

«Vestens holdning vil være avgjørende for disse menneskers videre skjebne,» sier Polissjtsjuk i forbindelse med de 10 000 pinsevenner som ber om å få emigrere. «Moralsk støtte kan bidra til en liberalisering. Det går langsomt, men det er den eneste mulighet. Derfor er det livsviktig at pressen ikke slutter å skrive om undertrykkelsen i landet vårt.» Meldinger om overgrep mot kristne i Sovjetunionen viser at myndighetene er spesielt på vakt mot de menigheter som oplever fornyelse og vekelse, og der ungdommen er aktivt med. I løpet av høsten har baptister i byen Briansk, 400 km sørøst for Moskva, og katolikker i byen Rasjkovo i Moldavia, opplevd å få sine kirker revet ned til grunnen. Begge steder hadde menighetene med egne midler og med egen arbeidsinnsats bygget kirkene — etter at vekkelsener hadde skapt behov for et forsamlingslokale.

Lesere av «Folk og Land» som er interessert i stoff om forfølgelsene i de kommunistiske land anbefales å abonnere på «Ropet fra Øst» som utgis av Misjon bak Jernteppet, boks 2057, Grünerløkka, Oslo 5, og på «Danizdat,» et dansk blad som utgis av Sakharov Høringskomité, postboks 1035 - 1007 København K. Abonnementene er gratis.

Det norske . . .

(forts. fra side 3)

plasser og andre tyske anlegg, i kystfarten, i farten på Tyskland eller tyskkontrollerte farvann. Og de organiserte arbeidere kunne hevde, hvis noen kritiserte dem, at bedriftsherrene påtok seg å utføre slikt arbeid. Arbeidsgiverne på sin side fremholdt at de kunne ikke sette arbeiderne på gaten — dermed var slutningsrekken blitt en sirkel. Og tyskerne som hadde hevet langt over en halv milliard i Norges Ban, lokket med svimlende akkorder og meningsløse lønninger. «Hele situasjonen skapte i brede lag usikkerhet og en beklagelig utglidning sett fra et lojalt norsk synspunkt. Utviklingen gikk endog så langt at krigsdeltagernes forening, nettopp fordi de var krigsdeltagere,

forlangte å få og fikk fortrinnsrett ved tyske arbeider.»

«Alternativet til ro, orden og arbeid, var uro, kaos og sabotasje . . . Det kan imidlertid ikke være tvil om at det våren 1940 absolutt manglet forutsetninger for en slik åpen sabotasjepolitikk her i landet. Alt vi vet om folkets innstilling våren og sommeren 1940, alt vi har bevart av avisartikler, dagbøker, brev osv. viser på en overbevisende måte at ingen klasse, stand eller gruppe, ikke noe politisk parti eller noen organisasjon av hva navn nevnes kan, gikk inn for en slik politikk. Tvert imot, alle var enige om at her måtte arbeides og — i den utstrekning det var nødvendig — samarbeides.»

De stemninger som her er skildret, opphørte nok ikke i 1940, men dominerte i folket til bortimot de første tyske nederlag ved frontene i 1942.

På basis av de meninger han hevder i artikkelen, kan Hoff vanskelig trekke andre slutninger enn denne: «Den som egentlig talte logisk 9. april — og det var det som gjorde ham farlig — var Vidkun Quisling . . .» Denne erkjennelse prøver han å svekke ved å gjenta gamle skjellsord og løgner om Quisling, men hva hjelper vel det når han først har sluppet katten ut av sekken?

Nasjonal . . .

(forts. fra side 3)

også i problemer som alle har føling med.

Altfor mange av våre nasjonale forfattere har brent inne med sine manuskripter under savnet av en aktiv organisasjon. De har rett og slett gitt opp.

En av dem som ikke har gjort det er A. I. Bru. Men han er da også en kar som går helt sine egne veier.

Allerede mens han gikk svanger med manuskriptet til sin bok, «Det står skrevet», skjønte han at ikke noe norsk forlag turde utgi det.

For sine sparepenger kjøpte han derfor en liten offsetmaskin som sto klar da boken var skrevet. Ikke nok med det. Etter trykningen foretok han selv innbindingen av hvert enkelt eksemplar, slik at hver bok er et håndlaget mesterverk.

Det er likevel innholdet som selger boken.

Kort tid etter at boken var sendt ut gikk lesernes jungeltelegraf som kunne meddele at A. I. Bru hadde lyktes i sitt forfatter-skap. Boken var faktisk god, med opplysninger og dokumentasjon som tidligere var lite kjent. Og nettopp på grunn av lesernes hviskekampanje ble opplaget revet bort før boken var behørig annonsert og anmeldt i pressen vår.

Nå er også et nytt oplag på det nærmeste utsolgt, og bare et par hundre eksemplarer er tilgjengelig for kjøp.

I «Det står skrevet» forteller forfatteren lett og ledig om sin hverdag under okkupasjonen. Her er ikke trukket fra og ikke noe lagt til, alt er opplevd, og alle navn som er tatt med er ekte. Det er også boken. Alle vi som før okkupasjonen opplevet Nygaardsvoldsregjeringens forbryterske spill, og senere i fem år måtte overta ansvaret for å bringe Norge velberget gjennom krisen, vi kjenner oss igjen.

Det mest verdifulle ved boken er likevel nøyaktigheten i stoffet, ved at forfatteren kan henviser til motstandernes egne dokumenter. Her finner vi kapitulasjonsavtalen som norsk presse stadig har vegret seg for å offentliggjøre, vi finner Londonutgaven av Norsk Lovtidend med det reviderte nr. 1 som inneholdt Elverumsfullmakten og fotnoten, og blandt alle dokumentene har forfatteren fått med vitnemålet til en svensk *leiemorder* i norsk tjeneste som fikk fra fem til åtte tusen kroner for hvert beordret snikmord på bl. a. sivile nordmenn. I 1945 ble massemorderen dekorert for sin innsats av den norske ambassadør i Sverige.

A. I. Bru's bok vil rage høyt blant den nasjonale litteratur som er utkommet etter okkupasjonen, og samlere kan her sikre seg en ny skatt. Men da må de være raske.

jr.

MANN, 44 ÅR

bosatt i Bergen, hotellutdannet og med allsidige interesser, søker kontakt med dame. Billett merket «123» til Folk og Lands ekspedisjon.

ANNONSE

SOSIALINDIVIDUALISTISK SAMFUNN

innbyr til brevkurset

«SOSIALINDIVIDUALISMEN — EN NORSK FRAMTIDS-IDEOLOGI»

Er du interessert, send oss da noen ord, så skal du bli tilsendt opplysninger og kursmaterieell. Vi gir deg også opplysninger om hva vi står for.

Vennligst skriv til:

Sosial-Individualistisk Samfunn,
postboks 1806,
5011 Nordnes, Bergen.

Bergens Tidende gjenoppliver . . .

(forts. fra side 1)

Kahrs i hirduniform.

Sophus Kahrs er idag 60 år. Nye generasjoner nordmenn vil neppe reagere på Kahrsnavnet, men de som var voksne i årene 1940—45 vil sikkert gjøre det av lett forståelige grunner.

— Jeg er klar over det. Selv betrakter jeg meg som frontkjemper, men jeg er fullstendig klar over at jeg hjemme i Bergen huskes som stornazist, sier Sophus Kahrs.

— La meg først forklare hvorfor jeg rømte. Jeg følte at folk hatet meg så sterkt at jeg aldri ville kunne leve et normalt liv i Norge, selv om jeg tok straffen min. Jeg kom til Buenos Aires 23. juli 1948 og her har vi bodd siden. Min kone og sønn kom over siden. Allerede fire dager etter ankomsten fikk jeg jobb — som elektriker. Vi reiste selvsagt ikke til Buenos Aires helt på det uvisse. Vi var ventet og venner hadde ordnet en del praktiske ting for oss før vi kom.

— Hvor mange fra «Solbris» slo seg ned i Buenos Aires?

— I første omgang var vi seks. Siden kom tre til fra Brasil, så en stund var det ni av oss på disse kanter. Idag er vi bare tre igjen. Noen «Solbris»-farere dro hjem for en del år siden og noen er døde. Et par av dem som dro til Norge kom forresten tilbake igjen. De fant seg ikke til rette i Norge.

— Dere har vært i Argentina i over tre år. Hvordan har dere klart dere?

— Bra tør jeg si. Vi har jobbet hardt alle sammen. Vi startet på bar bakke. Ingen av oss er blitt millionærer, men vi har unngått fattigkassen. Selv er jeg ansatt på en bilfabrikk ca. 20 mil nord for Buenos Aires. Jeg har status som manager. For noen år siden hadde jeg tilbud om avansement hvilket ville medføre flytting til konsernets hovedfabrikk i USA. Dette tilbudet måtte jeg dessverre bare se langt etter fordi jeg den gang ikke hadde fått tilbake mitt norske pass.

Sophus Kahrs forteller at den norske NS-kolonien i Buenos Aires har holdt godt sammen i alle disse årene. Det er begynt å tynnes i rekkene med årene, men samholdet er fortsatt godt blant dem som er igjen. De føler seg som i en stor familie, sier han, og legger til at det er fordi den norske kolonien som var i byen før nazi-folkene kom,

aldri har villet ha noe med dem å gjøre.

— Over til noe annet Kahrs? Hender det at De reflekterer over det De gjorde under krigen?

— Det gjør jeg nok og jeg vil besvare spørsmålet slik: Det jeg gjorde den gangen gjorde jeg ut fra min overbevisning. Jeg trodde på det jeg kjempet for. Jeg var 23 år da jeg dro til Østfronten. Jeg var sammen med 7 000 andre norske ungdommer. Svært mange kom aldri tilbake. Selv var jeg troppssjef der borte, siden kompanisjef og siste tiden fungerte jeg nærmest som bataljonsjef. Mange følte bitterhet da de kom tilbake fra kampene på Østfronten og måtte gå i fengsel for det.

— Angrer De noe?

— Til å begynne med gjorde jeg det — kanskje. Men når jeg ser hvordan verden har utviklet seg, også i Norge, er jeg kommet til at mitt valg den gang kanskje ikke var så galt likevel!

— Kahrs, hva er Deres mening om utryddelsen av jøder under krigen?

— Jeg tror dette er sterkt overdrevet. Jeg tviler på at så mange som 6 millioner av dem ble utryddet. I det hele tatt er mange av redselshistoriene fra krigens dager veldig overdrevet. Jeg vil gå så langt som til at det til en viss grad også gjelder de

forhold jeg ble dømt for. Et par av de episoder som jeg skal ha vært med på under okkupasjonen og som er tatt med i premissene for min dom, var ikke så alvorlig som påtalemyndighetene ville ha det til.

— De sto Quisling nær i krigens siste dager. Hva var Deres oppfatning av ham?

— Quisling var en bra mann som levet og åndet for Norge. Selv var jeg fører for hirden i Oslo den siste tiden og hadde mye med ham å gjøre. Jeg var visst den siste som forlot slottet før kapitulasjonen var et faktum.

— Hvordan føler De Dem selv, Kahrs? Var De nazist eller var de frontkjemper?

— Jeg føler meg som frontkjemper, men er fullstendig klar over at hjemme i Bergen oppfattes jeg som stor-nazist. Jeg gikk inn i NS som 16-åring og da krigen brøt ut var jeg elev på befalsskolen i Oslo. Jeg meldte meg til tjeneste på Gardemoen dagen etter og ble sendt til Andalsnes hvor det nærmeste vi kom krigen i innledningsfasen var noen skudd med karabin mot tyske fly som fløy over oss, sier Sophus Kahrs til slutt.

— Etter at avisen offentliggjorde intervjuet ble det palassrevolusjon. Ikke bare innenfor «Bergens Tidendes» vakre portaler,

bygget opp på bl. a. okkupasjonstidens enorme fortjeneste, men helt inn i norske regjeringskretser.

Bladet måtte derfor, noen dager senere, komme med følgende redaksjonelle utbrudd:

— Angrer ikke; sa en av «Solbris»-flyktningene i et intervju med «Bergens Tidende» forleden dag. Det er naturlig at mange av våre lesere vil reagere på en slik uttalelse, i særdeleshet når den følges opp med påstander om at beretningene om jødeutryddelsene er sterkt overdrevet og at Quisling var en god mann for Norge.

Vi vil også tilføye at den kjente flyktning fra Bergen fornekler sin egen sak nokså utilbørlig når man kaller sin krigsinnsats for «ikke så alvorlige» episoder. En dom på 10 års tvangsarbeid i 1946 betydde at det slett ikke var tale om et episode-preget landssvik. Det var alvorlige handlinger mot Norge som lå til grunn for den rettsavgjørelsen. Det dreide seg ikke bare om aktivt nazipolitisk arbeid, men også om aggressiv krigsinnsats mot eget land.

Når man ikke angrer et landssvik av den art vi her står overfor, betyr det naturligvis at man intet har lært, — skriver avisen.

(Se siste-side-leder)

Takk til våre venner «støtteannonserne»

Det er godt å vite at «Folk og Land» har så mange gode og offervillige venner. Det er jo også det som gjør at avisen fremdeles kan utkomme, tross dyrtid og raskt voksende omkostninger.

Denne gang sier vi hjertelig takk for kr. 4 122,50, men vi har flere «støtteannonser» som det ennå ikke er kvittert for.

«Støtteannonser» er bidrag på kr. 50,— eller mer til avisens drift.

«STØTTEANNONSER» fra «Folk og Land»s venner.

Takk for følgende bidrag:

H., Evenskjer 100,—	A., Vestnes 200,—	K., Hafrsfjord 200,—	M., Hundørp 60,—	E., Børgenhaugen 60,—
K., Olderskog 110,—	A., Ålesund 50,—	O., Mandal 60,—	H., Storelvdal 60,—	E., Skjeberg 60,—
G., Klingsundet 200,—	M., Langevåg 370,—	J., Brekkestø 50,—	T., Hernes 60,—	H. N., Oslo 50,—
H., Levanger 50,—	H., Spjelkavik 60,—	T., Grimstad 60,—	A., Våler i S. 50,—	M. F., Oslo 150,—
R., Trondheim 100,—	P., Florø 50,—	T., Treungen 60,—	A., Stavsjø 100,—	J. S., Oslo 62,50
O., Sunndalsøra 50,—	H., Stavanger 60,—	O., Sklen 60,—	R., Asker 60,—	A. B., Oslo 100,—
H. G., Molde 60,—	R., Stavanger 60,—	K., Kongsberg 50,—	K., Asker 60,—	T. L., Oslo 50,—
		L., Rødberg 60,—	E., Høvik 50,—	F. B., Oslo 50,—
		O., Gol 60,—	I., Myrvoll 60,—	D. K., Oslo 50,—
		O., Nesbyen 150,—	Sympatisør, Spydeberg 200,—	S. J., Herrång, Sverige 60,—
		I., Rogne 60,—	J., Gautestad 60,—	K., Suttdorf, Tyskland 50,—
		J., Gran 110,—	P., Sarpsborg 60,—	«Folk og Land» er i fremgang!

Trollet som sprakk

Det var en gang. Slik begynner alle eventyr. Også eventyret om «Solbris». Et eventyr som endte godt. Slik alle eventyr skal ende. Hvor trollet sprekker av raseri, mens prinsen lever lykkelig videre i drømmeriket.

Det norske justitrollet sprakk i eventyret om «Solbris». For over tre år siden. Det ble et brak som ga gjenlyd over en hel verden. Et brak gjenlevende småtroll ikke liker å bli minnet om.

Da «Bergens Tidende» for noen uker siden frisket opp eventyret gjennom et intervju med selveste «Solbris»-prinsen, Sophus Kahrs, gikk de amok. Ja, raseriet var så glødende at avisen skyndsomt måtte ta frem trollspråket fra trolltiden like etter okkupasjonen.

Og det språket er sannelig ikke pent.

Kahrs ble regelrett hudflettet fordi han slett ikke angret sin innsats mot Stalin, stortrollet som nok gjorde Hitler til smågutt, hvis vi skal komme inn på masseutrydelser.

En dom på ti år for frontinnsatsen skulle tyde på at Kahrs var noe av en storforbryter, antyder avisen.

Hva avisen ikke skriver er at storparten av dommene fra 1945/46 senere ble revidert og kraftig nedsatt, ut fra innrømmelsene av at de tiltalte ble dømt ut fra et hevnmotiv.

En lang rekke saker ble således gjenopptatt med frifinnelse som resultat.

Hva tenkte alle disse våre prektige redaktører som priste vårt prektige rettsvesen da de så alle disse høyesterettsavgjørelser som styrtet etterkrigsdommene ved «landssvik-saker» i grus?

Hvor ble det av lederne som kommenterte slike rettsvillfarelser?

Sophus Kahrs var frontkjempet. Selve prototypen på de gutter som Linge-mannen, major Blindheim, betegner som renslige idealister.

«Bergens Tidende» er øyensynlig ikke enig med Linge-mannen, og vi kunne tenke oss å stille avisen følgende spørsmål:

Er ingen gjerning god dersom motivet var godt, men resultatet ble skjevt? Er ingen gjerning tapper dersom den er utøvd på den urette siden?

Avisen skal slippe å svare.

Det gjorde nemlig Brasils Høyesterett da den 12. mai 1948 avsa sin frifinnelsesdom over Solbris-karene, og svarte NEI på norske regjeringsmyndigheters krav om utlevering av «landssvikene». Hvor en av verdens største eksperter i jus, professor ved det Brasilianske universitet i Recife, Mária Pessóá, sa sin hjertens mening om norske rettstilstander i etterkrigstiden.

I virkeligheten var det en dom som ikke bare frifant Sophus Kahrs og hans venner, men som også sprengte hele det norske «rettsoppjøret» i fillebiter.

Oppfordring til . . .

(forts. fra side 1)

Men det sentrale punkt i hele oppfordringen lyder slik:

«Utgangspunktet for et sådant frigjort program kan bare være dette: På den ene side at det norske folk skal skjønne at det må bygge på folke-ætt og jord, på vår nordiske folke-ætts kulturbærende og skapende idéer — ære, frihet og plikt — og på et åndelig, nasjonalt og sosialt livssyn med forståelse av hver enkelt verd og muligheter innenfor samfundets ramme. Vi må finne igjen røttene til vår kraft og gi dem nytt liv. Folkeånden må reises og renses. På den annen side er det

hensynet til de endrede livsvilkår som er skapt ved videnskapens utvikling og den moderne teknikkens enorme ydeevne. På dette dobbelte grunnlag må vi stake ut de nye politiske fremgangslinjer.»

Når vi ser oss rundt i det norske samfunn i dag og med sorg konstaterer at det er kommet rust på folkeviljen, at våre nedarvede holdninger og moralske normer er kommet i vantro i store deler av folket og at sterke krefter pånypropaganderer for klassekamp istedenfor nasjonalt fellesskap, da vil man komme til den konklusjon at vi kunne trenge en ny oppfordring til nasjonal samling og til samling om vårt folks umistelige verdier.

NORGE, VÅRT LAND

Tempo di marcia. Aif Peaters.

«Norge vårt land», Nasjonal Samlings kampsang, vil få mange hjerter til å banke hurtigere tid som krevde det ytterste av

oss, i fredstid som under okkupasjon.

Alltid og overalt fulgte denne sang oss, som med sitt nasjonale budskap, sin appell, vil vise etterslekten hva vi kjempet for i en tung tid.

Den gang sangen ble skrevet, så langt tilbake som i Nasjonal Samlings aller første år, opplevet vi en ulvetid hvor vårt land var truet såvel innenfra som utenfra av den røde revolusjon, dirigert fra Moskva.

Bolsjevikene med de hundreder tusener knyttede never og banket på vår dør, mens vi rakte den åpne hånds hilsen ut til hele det norske folk og oppfordret til NASJONAL SAMLING.

I sterk motsetning til de utallige fronter som omga oss fra alle kanter ville vi samle alle nasjonale krefter til vern om land og folk.

Slik også under okkupasjon og krig hvor Norges beste sønner falt under Olavs flagg i kjærlighet til fedrelandet.

I dag, 45 år etter at sangen første gang manet oss til innsats, er svikerstemplet satt på oss. Av de krefter som vi den gang nettopp ropte et varsko mot. De krefter som ødela norsk forsvar og var skyld i at vårt land ble hærtatt. De virkelige svikere.

Det er de samme krefter som nå marsjerer frem mot det mål de allerede den gang hadde satt seg: Sovjet-Norge!

Mens et forblindet folk forholder seg passive.

Mens sangen om Norge, vårt land, er forstummet.

Victoria

Tre innlegg . . .

(forts. fra side 5)

het at de har latt «rope ut sine navn fra kirketårnene», som «Fortsatt anonym» temmelig hånlige skriver. Tvert imot, for de aller fleste ville det nok vært langt mere behagelig å smutte ned i anonymitetens rottehull. Men det gjorde de ikke! Fordi: «Folk bør få vite hvem de har å gjøre med. Dermed vil troverdigheten øke,» skriver Svein Halse bl. a. Så sant som det er sagt!

Og det skulle da være mulig å støtte kampen, også for dem som «er underlagt sterke krefters meningssensur». «Folk og Land» kan, mot et beskjedent

tilllegg, sendes dem i diskret pakning. Tør man ikke gå på posthuset for å betale inn bladpenger og bidra til avisen, til INO eller til Hjelpeorganisasjonen, så er det da mulig, også for private, å opprette egen postgirokonto.

Jeg vet ikke om du, Øvreseth, er en av dem som risikerer å bli «kastet på dør». Men de uttrykk du bruker om rettsovergrepene er fullt tilstrekkelig til at du vil bli kalt nazist. Likevel tør du vedkjenne deg ditt navn! Så vidt jeg forstår, er du også sympatisk innstillet overfor de ungnasjonale gruppene. Også der er vi enige. Hvis ikke ungdommen får slippe til, vil den nasjonale reisning i Norge dø sammen med oss gamle.

Og uten en sterk og levende nasjonal bevegelse vil også det norske folk dø —, en langsom kvelningsdød i mellom internasjonalsismens fangarmer.

Trygve Engen

FOLK og LAND

All post bes adressert til:

Postboks 7157 - Homansbyen, Oslo 3.

Kontoradresse: Enerhaugplassen 4, Oslo 6. Tlf. (02) 19 06 71. Kontortid: Tirsdag kl. 11—14 og onsdag kl. 18—21. Redaktøren treffes bare etter forutgående avtale.

Abonnementspriser: Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår. I nøytralt omslag: Tillegg kr. 5,— pr. halvår. Utenfor Skandinavia: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Bruk postgirokonto 5 16 45 04
Løssalg kr. 3,—

Annonsepris:
Kr. 0.70 pr. spaltemm. + MVA

Utgiver: A/S FOLK OG LAND
Vikings Boktrykkeri, Oslo

ANNONSE

THOMASEVANGELIET

Nytt opplag nå. Kr. 19,—

Det Frie Samfunn, postboks 156, 2401 Elverum